

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 18/06-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. januára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť V., s. r. o., so sídlom P., a V, s. r. o., so sídlom B., zastúpených advokátom JUDr. M. Š., B., ktorou namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 2/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V., s. r. o., a V. s. r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2005 doručená sťažnosť V., s. r. o., so sídlom P., a V., s. r. o., so sídlom B. (ďalej aj „sťažovatelia“), v ktorej namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 2/03. V záhlaví sťažnosti sťažovatelia uvádzajú, že ich označené základné právo bolo porušené aj rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Obo 145/2004 z 30. júna 2004 a sp. zn. 1 Obdo V 64/2005 z 19. júla 2005 (v petite sťažnosti však nežiadali vysloviť porušenie svojich práv zo strany tohto subjektu).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj zo súvisiaceho spisu krajského súdu vyžiadaného ústavným súdom vyplýva, že sťažovatelia doručili 29. januára 2003 krajskému súdu návrh, ktorým sa domáhali vydania predbežného opatrenia a určenia neplatnosti uznesení valných zhromaždení obchodnej spoločnosti Y., spol. s r. o., P., „*konaných v rokoch 2000, 2001 a 2002*“. Krajský súd pokynom z 5. februára 2003 vyzval V., s. r. o., na zaplatenie súdneho poplatku za podanie návrhu na vydanie predbežného opatrenia, ktorý bol uhradený 11. februára 2003. Uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Cbs 2/2003 z 28. februára 2003 bol návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietnutý. Sťažovatelia boli následne 5. marca 2003 vyzvaní na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia. Dňa 19. marca 2003 bolo krajskému súdu doručené podanie sťažovateľov (zo 17. marca 2003) označené ako „*Úprava žaloby*“. Dňa 22. septembra 2003 krajský súd vzhľadom na obsah podania sťažovateľov zo 17. marca 2003 predložil spisový materiál v predmetnej veci v zmysle § 208 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na rozhodnutie najvyššiemu súdu, ktorý mu ho vrátil 18. februára 2004 s tým, že mu bol predložený neopodstatnene. Najvyšší súd v prípise, ktorým vrátil krajskému súdu spis sp. zn. 7 Cbs 2/03, poukázal na to, že citované podanie sťažovateľov zo 17. marca 2003 nespĺňa náležitosti odvolania v zmysle § 205 ods. 1 OSP.

Ďalší priebeh konania bol nasledovný:

- 23. februára 2004 krajský súd vyzval sťažovateľov, aby sa vyjadrili k ich podaniu zo 17. marca 2003 v tom zmysle, či ho treba považovať za späťvzatie návrhu na vydanie predbežného opatrenia alebo odvolanie proti uzneseniu sp. zn. 7 Cbs 2/2003 z 28. februára

2003; krajský súd súčasne označil uvedené podanie sťažovateľov za „*právne nekvalifikované a pre súd nezrozumiteľné*“;

- na výzvu krajského súdu odpovedali sťažovatelia podaním z 10. apríla 2004, ktoré však krajský súd opätovne kvalifikoval ako nezrozumiteľné, a preto ich 14. apríla 2004 znovu vyzval na upresnenie zamýšľaného obsahu ich úkonu vyjadreného slovami „*z návrhu sa vypúšťa bod č. 1*“;

- na opakovanú výzvu odpovedali sťažovatelia podaním z 23. apríla 2004, avšak ani z jeho obsahu nebolo možné jednoznačne ustáliť, čoho sa ich podaním zo 17. marca 2003 domáhali;

- v nadväznosti na to krajský súd 17. mája 2004 po tretíkrát vyzval sťažovateľov, aby sa «*zrozumiteľne vyjadrili, či (...) podanie zo 17. 3. 2003 na „vypustenie z návrhu na vydanie rozhodnutia bodu č. 1“ má súd považovať za späťvzatie návrhu na vydanie predbežného opatrenia, nakoľko na základe návrhu došlého súdu 29. 1. 2003 ste sa v bode č. 1 domáhali vydania predbežného opatrenia o ktorom súd rozhodol dňa 28. 2. 2003 uznesením č. k. 7 Cbs 2/03-38*»;

- na výzvu krajského súdu zo 29. mája 2004 odpovedali sťažovatelia 29. mája 2004 a z tejto odpovede okrem iného vyplýva, že ich podanie zo 17. marca 2003 treba považovať za odvolanie voči uzneseniu sp. zn. 7 Cbs 2/2003 z 28. februára 2003;

- nadväzne na to krajský súd 2. júna 2004 predložil spis spolu s napadnutým rozhodnutím najvyššiemu súdu, ktorý uznesením sp. zn. 6 Obo 145/04 z 30. júna 2004 odvolanie sťažovateľov odmietol z dôvodu, že nemá náležitosti podľa § 205 ods. 1 OSP. Označené uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 16. augusta 2004;

- 25. augusta 2004 bolo krajskému súdu doručené podanie, ktorým sa sťažovatelia informujú, prečo im dosiaľ neboli doručené ďalšie výzvy na úhradu súdneho poplatku za návrh na určenie neplatnosti uznesení valných zhromaždení obchodnej spoločnosti Y., spol. s r. o. Sťažovatelia poukázali na to, že podaním zo 17. marca 2003 požiadali vzhľadom na „*úpravu žaloby*“ o doručenie novej výzvy na úhradu súdneho poplatku;

- krajský súd odpovedal sťažovateľom podaním z 9. septembra 2004 v ktorom uviedol, že: „*Uznesením NS SR 6 Obo 145/04, ktoré ste prevzali dňa 16. 8. 2004 bolo odmietnuté Vaše odvolanie označené ako úprava žaloby. Vzhľadom na právoplatné*

rozhodnutie NS SR Vám tunajší súd nemá dôvod doručovať výzvu na úhradu súdneho poplatku, pretože vec spisovej značky 7 Cbs 2/03 je skončená“;

- konateľ spoločnosti V., s. r. o., požiadal listom z 1. októbra 2004 krajský súd o doručenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 145/04 z 30. júna 2004 z dôvodu, že ho poštová doručovateľka doručila neoprávnenej osobe;

- opakované doručovanie zásielky V., s. r. o., bolo neúspešné; táto zásielka sa vrátila krajskému súdu s tým, že adresát je na uvedenej adrese neznámy. Aj doručovanie prostredníctvom Mestskej polície v P. bolo neúspešné a zásielka bola 9. decembra 2004 vrátená krajskému súdu s oznámením, že ju nebolo možné doručiť, pretože firma sa na uvedenej adrese už asi 7 rokov nenachádza. Napokon bola zásielka doručovaná na adresu trvalého bydliska konateľa V., s. r. o., ktorým bola prevzatá 27. decembra 2004;

- 4. januára 2005 bolo krajskému súdu doručené podanie sťažovateľov označené ako *„Návrh na dovolanie podľa § 241 ods. 2 O. s. p. v právnej veci Krajského súdu v Trenčíne spis. zn. 7 Cbs 2/2003-38 zo dňa 28. 2. 2003 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6 Obo 145/04 zo dňa 30. 6. 2004“;*

- prípisom z 18. januára 2005 vyzval krajský súd sťažovateľov, aby si v lehote 10 dní zvolili advokáta na zastupovanie v dovolacom konaní, čo sťažovatelia urobili 23. januára 2005;

- uznesením sp. zn. 7 Cbs 2/03 z 26. januára 2005 boli sťažovatelia vyzvaní na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie; ktorý zaplatili 11. februára 2005;

- krajský súd predložil spis spolu s dovolaním 15. februára 2005 najvyššiemu súdu;

- najvyšší súd prípisom sp. zn. 1 Obdo V 24/2005 z 31. marca 2005 vrátil spis krajskému súdu bez rozhodnutia o dovolaní. V prípise najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza: *„Z dovolania vyplýva, že dovolatelia vidia pochybenia súdov predovšetkým v tom, že súd prvého stupňa rozhodol naraz o návrhu na vydanie predbežného opatrenia i o neplatnosti uznesení valného zhromaždenia a odvolací súd toto pochybenie nenapravil. Dovolatelia pritom zjavne vychádzajú z informácie, ktorú im poskytla vyššia súdna úradníčka v liste z 9. 9. 2004 (...). Informácia, že vec sp. zn. 7 Cbs 2/2003 je skončená, je však nesprávna. V návrhu z 29. 1. 2003 navrhovatelia žiadali vydanie predbežného opatrenia a určenie neplatnosti uznesenia valných zhromaždení (v závere návrhu bližšie formulovaných petitov s tým súvisiacich). Uznesením z 28. 2. 2003 č. k. 7 Cbs 2/2003–38*

krajský súd rozhodol len o návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Je to celkom jednoznačne vyjadrené v záhlaví uznesenia a vyplýva to aj z jeho odôvodnenia (uznesením bez pojednávania návrh vo veci samej ani nebolo možné zamietnuť). Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením z 30. 7. 2004 č. k. 6 Obo 145/04-74 rozhodoval o odvolaní proti uvedenému rozhodnutiu, teda tiež len o predbežnom opatrení. Právoplatne tak bolo rozhodnuté len o návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Vo veci samej rozhodnuté nebolo, takže vec sp. zn. 7 Cbs 2/2003 nie je skončená a súd musí o návrhu (žalobe) vo veci samej rozhodnúť. Navrhovateľom treba oznámiť, že informácia bola nesprávna a súd bude o veci samej rozhodovať. Súčasne ich treba vyzvať, aby oznámili, či aj po tomto vysvetlení trvajú na dovolaní, alebo ho berú späť. Po vykonaní týchto úkonov a po vyjadrení dovolateľov spis znovu predložte dovolaciemu súdu“;

- v nadväznosti na citovaný prípis najvyššieho súdu krajský súd 15. apríla 2005 oznámil sťažovateľom, že informácia, ktorú im poskytla vyššie súdna úradníčka 9. septembra 2004 v tom zmysle, že predmetná vec je právoplatne skončená, je nesprávna a súd bude o veci rozhodovať. Súčasne krajský súd vyzval sťažovateľov, aby mu vzhľadom na to, že v konaní sa bude vo veci samej pokračovať a rozhodovať, oznámili, či trvajú na dovolaní z 29. decembra 2004 doručenom súdu 4. januára 2005 alebo ho berú späť. Na výzvu krajského súdu odpovedali sťažovatelia podaním z 2. mája 2005 a oznámili mu, že na podanom dovolaní z 29. decembra 2004 trvajú;

- krajský súd 22. júna 2005 predložil spis s dovolaním sťažovateľov znovu najvyššiemu súdu, ktorý rozhodol uznesením sp. zn. 1 Obdo V 64/2005 z 19. júla 2005 tak, že dovolanie odmietol ako oneskorene podané;

- krajský súd uznesením sp. zn. 7 Cbs 2/2003 zo 6. októbra 2005 konanie v časti, v ktorej sťažovatelia vzali späť návrh podaním zo 17. marca 2003, zastavil;

- prípisom zo 7. októbra 2005 vyzval krajský súd sťažovateľov, aby upresnili ich podanie, na základe ktorého žiadajú zmenu petitu žaloby, a uviedli, ktoré vykonané právne úkony sú nulitné od samého začiatku na základe neplatnosti záverov valného zhromaždenia žalovaného;

- sťažovatelia upresnili petit podaním doručeným krajskému súdu 26. októbra 2005;

- uznesením sp. zn. 7 Cbs 2/03 z 2. novembra 2005 rozhodol krajský súd o pripustení zmeny žaloby a zároveň vyzval sťažovateľov na úhradu súdneho poplatku za návrh.

Sťažovatelia upriamujú pozornosť na skutočnosť, že krajský súd v ich právnej veci o určenie neplatnosti uznesení valných zhromaždení obchodnej spoločnosti Y., spol. s r. o., P. „... vôbec nezačal meritórne konať!“, a poukazujú aj na vznik škody a na ďalšie negatívne dôsledky, ktoré im v dôsledku nečinnosti krajského súdu vznikajú.

Podľa sťažovateľov bolo v dôsledku toho, že krajský súd v predmetnej veci nekoná, porušené aj ich právo zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež im bola znemožnená ochrana ich súkromného vlastníctva zaručená v čl. 20 ods. 1 prvej a druhej vety ústavy tým, že „... je im zabraňované vykonávať práva spoločníka v inej obchodnej spoločnosti, ktoré sú uvedené v občianskom zákonníku a spoločenskej zmluve obchodnej spoločnosti a zároveň im je bránené zveľadovať svoj majetok – obchodný podiel (...)“. Sťažovatelia sa však vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani základného práva podľa čl. 20 ods. 1 prvej a druhej vety ústavy, ako to vyplýva z petitu ich sťažnosti, nedomáhajú. Ústavnej ochrany uvedených základných práv sa domáhajú samostatnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu zároveň s touto sťažnosťou a konanie o týchto ďalších sťažnostiach je vedené pod osobitnými spisovými značkami (Rvp 1704/05 a Rvp 1705/05).

V predmetnej sťažnosti sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vydal rozhodnutie nasledujúceho znenia:

„1. Určuje sa, že ústavné právo sťažovateľov prejednať vec bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR konaním Krajského súdu v Trenčíne v právnej veci o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia vedenej pod spis. zn. 7 Cbs 2/2003 je porušené.

2. Ústavný súd SR konštatuje, že z tohoto dôvodu patrí sťažovateľom primeraná náhrada vo výške podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR, osobitne na ťarchu Krajského súdu v Trenčíne, ktorú je Krajský súd v Trenčíne povinný uhradiť v lehote 3 dní od vyhlásenia Ústavného nálezu na adresu sťažovateľov v celosti.

3. Odporcovia v 1. a 2. rade sú povinní trovy konania, ktoré vyčíslime na pojednávaní, uhradiť v lehote 3 dní od vyhlásenia Ústavného nálezu na adresu sťažovateľa v 2. rade v celosti.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tým subjektom, ktoré označili za porušovateľov svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). S ohľadom na túto skutočnosť označenie najvyššieho súdu ako „žalovaného v 2. rade“ v sťažnosti sťažovateľov (hoci v jej petite sa voči tomto subjektu nedomáhali žiadnych nárokov), ako aj argumentáciu sťažovateľov ohľadne porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 prvej a druhej vety ústavy a čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd považoval iba za súčasť odôvodnenia sťažnosti v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti namietali porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 2/03.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Keďže postup krajského súdu v napadnutom konaní už bol posudzovaný ústavným súdom vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 228/04, v ktorej rozhodol uznesením zo 7. júla 2004 tak, že sťažnosť V., s. r. o., a ďalších dvoch sťažovateľov (fyzických osôb) odmietol ako zjavne neopodstatnenú, nepovažoval ústavný súd sťažnosť na prietahy v konaní uplatnenú na krajskom súde jedným zo sťažovateľov 9. decembra 2003 za účinný právny prostriedok nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Na túto sťažnosť sa napokon sťažovatelia vo svojej sťažnosti ani neodvolávali a ústavný súd sa o nej dozvedel iba z obsahu súvisiaceho spisu krajského súdu.

Vzhľadom na to ústavný súd 6. decembra 2005 vyzval právneho zástupcu sťažovateľov, aby mu v lehote 14 dní predložil dôkaz o tom, že sťažovatelia pred tým, než sa obrátili na ústavný súd sťažnosťou zo 14. októbra 2005, využili právny prostriedok, na uplatnenie ktorého mali právo podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) platného do 31. marca 2005 (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“), resp. po 1. apríli 2005 podľa § 3 ods. 7 a § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“). Zároveň ústavný súd v citovanej výzve upozornil právneho zástupcu sťažovateľov na možnosť odmietnutia sťažnosti v prípade, ak mu nebude v stanovenej lehote predložený požadovaný dôkaz o podaní sťažnosti na postup krajského súdu smerujúcej proti porušovaniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Na uvedenú výzvu ústavného súdu právny zástupcu sťažovateľov v stanovenej lehote nereagoval a neurobil tak ani do predbežného prerokovania sťažnosti.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I.ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto ústavný súd o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré mal do 31. marca 2005 k dispozícii podľa zákona o štátnej správe súdov a v súčasnosti podľa zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle citovaných zákonov zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona]. Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že „Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní (...)“. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti“.

Napokon podľa tretieho odseku predmetného zákonného ustanovenia „Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky“.

V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Postup sťažovateľov v danej veci nemožno podľa ústavného súdu považovať za splnenie požiadavky namietania prietahov v konaní u orgánu štátnej správy súdov. V nadväznosti na to ústavný súd napokon dodáva, že „povinnosť vyčerpania dostupných a účinných prostriedkov ochrany základných práv a slobôd, porušenie ktorých sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, tiež vyžaduje, aby sťažovateľ konal v súlade s pravidlami, ktoré s uplatnením daného prostriedku súvisia. Nekonanie týmto spôsobom alebo chyba pri vyžadovanom postupe má za následok nesplnenie sťažovateľovej povinnosti vyčerpať dostupný prostriedok ochrany svojich práv“ (III. ÚS 44/03).

Ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 17 a nasl. zákona o štátnej správe súdov, resp. podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch neumožnilo v danej veci účinnú ochranu základného práva sťažovateľov priznaného im podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Keďže ústavný súd z obsahu sťažnosti ani z obsahu súvisiaceho súdneho spisu nezistil, že by k nesplneniu podmienky prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde došlo zo strany sťažovateľov z dôvodov hodných osobitného zreteľa, odmietol ich sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľov (čl. 127 ods. 2 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2006